

Schanda Beáta: **BOKORÚJÉV 2006**

Az úgy volt... - hogy eltelt a 2005-ös esztendő. Emlékszünk még rá? Vagy rég volt, szép volt, tán' igaz sem volt? Vagy jobb nem is gondolni rá, hál' Istennek, hogy elmúlt...

Volt benne 365 nap x 24 óra = 8760 óra; ez nem is olyan sok.

A lelkigyakorlatunkon az időnk felhasználását negyedórás zsetonokban számoltuk. Így már tisztességesebb számot kapunk: 35 040.

Ha ezt most még megszorozzuk mondjuk 300 vagy esetleg 500-magunkkal, akkor már bizony már sok-millió negyedórás idő-zsetont éltünk meg és éltünk fel a Bokorban az elmúlt esztendőben.

A Számvetését ki-ki maga tudja elkészíteni, és főleg: kiértékelni. Megtette Szilveszterkor, vagy megteszi majd egy lelkivezetői beszélgetés keretében vagy esetleg a nyári lelkigyakorlaton.

Közösen inkább csak végigpergetni tudjuk a látható eseményeket. Amelyek persze nem tükrözik kevesek vagy többek sok-sok előkészítő vagy utógondozó munkáját, a beleadott szeretet-energiát, csak a tényeket tudják felvillantani, no meg talán a szándékokat érzékeltetni.

Akadnak programjaink között olyanok, amelyek sokak – mindenki, vagy akár még többek – részvételére számítottak: mint például a Bokor-Újév, a Bokor-Húsvét vagy a BNT.

Aztán voltak „réteg-programok”: Ifjúsági Zsinat, meg Ifjúsági Bál. Vagy egy másik szegmens: a Közösségvezetők Tanácskozása. De ide sorolhatjuk a Női tornát is.

Vannak aztán olyan munkák, megnyilvánulások, amelyek csak néhány embert „vesznek igénybe”, de sokakat érnek el: például a szerkesztőségek 3-5-7 fős teamjei.

És sok-sok olyan akció is megvalósult – visszatérően vagy egy-egy alkalommal –, amelyek talán nem is igazán „Bokor-programok”, de szellemiségük-lelkiségük, a mozgó testvér-barátok ereje ide, vagy ide is kötődik: gondolok a Katolikus Alkoholistamentő Szolgálatra vagy a BOCS Alapítványra épp' úgy, mint rászoruló és/vagy fogyatékos gyerekek nyaraltatására, a lakóközösségek átkovászosítására, az életmóddá váló jel-szerep megélésére.

És akkor még nem említettük a remélhetőleg szeretet- és ezzel összefüggésben energia-igénylő és –adóközpontként működő családjainkat, közösségeinket; a családi ünnepeket (születéseket, esküvőket, jubileumokat), a baráti beszélgetéseket, a közösségi találkozókat, a lelkigyakorlatokat...

De sok minden fér egy esztendőbe!

Gyerekkoromban vésődött belém egy német versike:

Gott liebt dieser Welt,	Isten szereti ezt a világot.
Wohin Er uns stellt,	Ahová állít,
Dort sollen wir es zeigen,	Ott mutassuk meg, hogy
Gott liebt dieser Welt.	Isten szereti ezt a világot.

Megmutattuk-e? Tudta-e Isten szeretni ezt a világot – miáltalunk? Tudta-e Isten szeretni az embertársamat, a testvérbarátomat – általam? Talán igen. Erről szól a most következő óra, mely remélhetőleg örömmel és hálával tölti el a szívünket-lelkünket. No, meg biztatással: csak így tovább, vagy talán kicsit jobban!

VÁGJUNK BELE!

Épp' egy éve volt az első Bokor Újév 2005. január 8.

Dani és Ko.Laci beszámolója nyomán:

A KV még szeptember-októberben kisütötte, hogy több találkozási alkalomra van szükség a Bokor életében. A tavalyi, első Bokor Újév, Bokor Karácsonynak indult. De sem karácsony előtt, sem közvetlen utána nem volt alkalmas időpont. Kiegyeztünk hát egy éveleji időpontban. Azt gondoltuk, így nemcsak két, de három legyet is lehet ütni egy csapással. Ünnepelehetjük a Karácsonyt, Szilvesztert (a Sylvester gimnáziumban!) és az Újévet is.

Ilyen még nem volt korábban, nem is igen tudtuk, hogy mit akarunk igazából.

Az volt az alapvető szempont, hogy össz-Bokor szintű találkozási alkalmat teremtsün. Ezenkívül vidám, lelkesítő együttlétet akartunk csinálni, amely lendületes nyitányt ad az Új Évnek.

A Bokorújévbe belefoglaltuk a Karácsonyt (regölés, az "öreg pásztor" beszéde) és a szilveszteri mulatozást (kabaré, tombola, játék) is. A Bokorújévet ragadtuk meg arra, hogy Gyurka bácsit felköszöntsük 86. születésnapján. A végén jött a "nap fénypontja": a Bokor Ifjúsági Színpad (vez. Benyhe Bernát) bemutatkozása.

A mintegy 200 főre rúgó közönség megértően fogadta a szervezés (és a lebonyolítás) ügyetlenségeit.

A Bokorújév a visszajelzések szerint minden "gyermekbetegsége" ellenére elnyerte a bázis tetszését, ezért most újra megszervezésre kerül.

Bokor-húsvét – 2005. április 2.
(Garay Bandi nyomán)

A mintegy 200 résztvevő tartalmas programban részesült:

A szentmise prédikációja egészen rendhagyú volt (legalábbis a Gyurka bácsi ifjúsági misét – rétegprogram! – nem látogatók számára): 8 fiatal osztotta meg egymással és a jelenlévőkkel a gondolatait., őszintén, keresően.

De ez volt a Bokor fennálásának 60. évfordulójára emlékező alkalom is:

az első 20 évet (az izgalmas, üldözést magával hozó kezdést és újrakezdést, a jézusi örömhírrel való rácsoldalkozást és „első szerelmet”) Gyurka bácsi mellett dr. Balogh Béla és Jahn Frigyesné Bacsa Erzsébet idézte fel;

a második 20 évről Vincze Gabi elemzően, Bory Gyuri pedig élmény-megosztóan szólt; ez látszik ma fénykornak, barátságokban, tevékenységben, talán eredményben is kiemelkedően gazdagnak;

a harmadik 20 évről pedig Bóta Tibor beszélt – okos és higgadt szemmel görcső alá vonva valós problémáinkat.

Eddig tartott a múlt, de mint tapasztalható – az akkor még jövő – is valósulni kezdett: a jövőről Benyhe Berci beszélt; hittel és reménnyel, hogy lehetséges és érdemes!

És a Bokor-Húsvét biztosított keretet a Bokorliget 10 évét bemutatni-megünnepelni.

Ez a két rendezvény is olyan volt, hogy néhányan sokat adtak bele, és sokan-sokan élvezték. Még sokkal ilyenebb „projekt” Bokorliget: néhányak fél (vagy még több) élete és sokak gyönyörúsége: nyaralások, táborok, számháborúk, panírok és mandulás sütemények... - mind-mind ide kötődnek. Kaszap Márti évről évre becsülettel elkészíti az Alapítvány éves beszámolóját. Ez a most következő rövid összefoglalás bázisa.

Bokorliget 2005

Bokorliget létéhez, működéséhez pénz, munka és szeretet kell.

Pénz: 2004. évi adó 1% 99735.- forinttal. Néhány Bokron belüli család, de kívülállók is adtak anyagi támogatást.

A másik két összetevőből könnyebben leírható a munka. De szerintem a szeretet is érződik Márti szavaiból:

Januárban kapcsolatot építettünk a határon túli magyar barátaink és a magyarországi Biokultúra Egyesület, valamint a Biokontroll Hungária Kht között, hogy szakszerű munka és tanulás indulhasson. Most a piac teremtéssel, szállítás megszervezésével segítünk aktívan dolgozó barátainknak.

Március közepén megtörtént a mandulás metszése, ami mostanra nagyon nagy feladat lett, mert megnőttek a fák. A tavasz során elvégeztük a megengedett szerekkel a permetezéseket, mely sok munkát, erőfeszítést jelent minden évben.

Ebben az évben jó színfoltja volt a területnek, hogy teheneket legeltetett egész szezomban Dobosi Péter. Cserében trágyát kaptunk, amit komposztálunk.

Minden évben néhány hétvégén péceli barátainkkal életre keltjük Bokorligetet. Rengeteg mindent kell mgtisztítani, szerelni, átrakni, rendbe tenni, építeni, ..., hogy nyárra minden készen várhassa a táborozó ifjúságot, nyaraló nagycsaládokat, közösségeket, határon túli barátokat, ...

Hogy mi tartozik ebbe:

Például a forrástisztítás, (a jéghideg vizet teljesen leszívni, majd végül vödörrel kilocsolni a forrásból, majd a nyúlós növényzetet is alaposan összegyűjteni, ezután várhatjuk, hogy tiszta vízzel feltöltődik ismét a forrás, s reméljük, hogy a házhoz vezető cső nem kap levegőt, s ismét használhatjuk az éltető vizet...),

HC tisztítás, (a teljesen komposztálódott HC tartály komposzthalomra hordása),

iskolában udvar rendbetétele, berkenye fasor gondozása, könyves zsákok elhelyezése, faház környékén rend, virágmagvak ültetése, sziklakert építés,...

Tavasszal egyszerű utat építettünk helyi vállalkozókkal, akiknek mi segítettünk az elmúlt évben. Ugyanez a vállalkozó kaszálja nagy gépekkel a területet a szénáért cserében. Ahol nem lehet nagy gépekkel kaszálni, ott bozótvágóval, s nagyobb fűnyíróval lehet a területet rendbe tenni. Székesfehérvári barátaink: Cseh Andrisék, Totyáék, Fekete Tibiék bozótvágókkal, családjaikkal érkeztek és mindenütt, ahol kézi erővel kellett fűvet vágni, rendbe tették a területet. Tavasszal is és ősszel is. Vidám volt nagyon az együttlét, jókat beszélgettünk, ettünk, borkóstolón voltunk egy szakavatott helyi nazarénus családnál, a nagyon értékes munka mellett.

A nyári szezont június közepétől szeptember közepéig tartott, amikor ismét sokan nyaraltak, táboroztak mind a falubeli épületbe, mind a területen lévő faházban. Cseh Andrásék fehérvári gyermekeket táboroztattak két turnusban. Táborokat vezettek: Kiss Anna és Rauscher Évi, Bajnok Juli, Dudok Erika. Közösségi nyaralás szerveztek Kiss Jozsóék, Bisztrai Gyuriék, Dévai Péterék, Farkas Pistáék, Kaszapék. Családok, akik nyaraltak: Orosz Pista görögkatolikus pap Kárpátaljáról feleségével Ritával, s öt gyermekükkel, Tasnádi Miklósék, Dévai Zoliék, Bisztrai Gyuriék, Gergőék, s két pici unoka, Kaszap Atilla zenész barátaival, Vadovics Edina és Kristóf barátaikkal, Kaszap Istvánék gyerekkori jobbágyi-i barátokkal,...

A mandulaszüret ebben az évben is nagy élmény volt és rengeteg munka! Kevesebb volt a termés, mint tavaly, mire megszáradt, 50 kg mindössze. Vidáman szüreteltünk, gyönyörű időben. Diót is szedtünk, zöld héjától megtisztítottuk a mandulát, szét-terítettük a földön, hogy száradjon, „munkásoknak” ajándékoztunk a mandulából: metszőknek, permetezőknek, szüretelőknek, fűvágóknak, közösségeknek, ... valamennyit eladtunk. Valamennyi van még.

Ősszel egy szép kopjafát állított Bisztrai Gyuri a forrás mellé, az erőszakmentesség emlékhelye megjelöléssel... De ez a történet most még kezdődik, fejlődik... Többen mellette állunk, segítünk...

Bokorliget közelében van még egy, szívünknek – és munkás kezeknek – kedves kert:

Óbudavár

Gyurka bácsi ezt a lelki gyakorlatos házat testi-gyakorlatossá is teszi időnként; főleg dologidőben – legalábbis amit a kert igényel: tavasszal, meg ősszel. (Nyáron azért a lelki gyakorlatoké a főszerep!) De elkelt a segítség idén a templomtakarításhoz is, meg a régen várt keresztút felállításához is, meg még sok máséhoz. Akik szorgos vagy alkalmi Napló-olvasók, időről időre követhetik Óbudavár szépülését!

Az őszi munkákról Gyurka bácsi tollából/gépéből már olvashattunk. Most néhány mondat ugyanarról – másként:

Októberben egy tennivalókban és lelkiekben gazdag hétvégét töltöttünk el Óbudaváron. Aki már volt ott, az tudja, mit jelent ez. Kertet rendeztünk. Gyurka bácsi megmutatta, hogy melyek azok a fák, amelyekre már nincs szükség, ezeket kellett nagy gonddal kivágnunk. A munkák között szerepelt még fáfűrészelés, ásás, ágösszeszedés, gyomlálás, kerti asztal és székek csiszolása. Gyurka bácsi kapuját is nagy munkával helyre tették a fiúk. És mindenféle egyéb dolgunk akadt még, amire egy őszi kertben szükség lehet, különös tekintettel a moníliátlanításra. Amikor pihenőt tartottunk, akkor a finom szőlőszemekből csipegettünk és gyönyörködtünk a tájban.

Este misére mentünk, átjöttek Bokorligetről Kiss Jozsóék, Kaszap Mártiék, akik épp' mandulát szüreteltek. A viszontlátásnak örülve üdvözlöttük egymást. Majd ezután következett a szokásos lelki oldala a hétvégének: mindenki felvetett egy témát, majd közösen megszavaztuk, ezek közül melyeket beszéljük meg, például: lehet-e könyvek ismerete nélkül is jézusi életet élni? Az este beszélgetéssel és elvi kérdések boncolgatásával telt. Másnap reggel folytattuk munkánkat, egészen vasárnap délig.

És hogy hányan voltunk ott? Összesen 15-en, közülük 6-an a Hang közösségből. Jó volt! – írta Mészáros Villó

A 2006-os munkákra már és még lehet jelentkezni!

Kirándulás – Női Torna

A tavasz és az ősz, a nyári és a tél annyi szépséget kínál azoknak, akik nem csak karosszékből – netán tévé-képernyőn – nézik! Kiss Jozsó – Merza Jóskától átvéve – évek óta hónapról hónapra vezeti a kirándulók csapatát. Nem elég, hogy kitalálja és végigviszi ezeket a kirándulásokat, de élvezetes beszámolókat is ír róla – szebbnél szebb irodalmi idézetekkel
Január 15., február 19., március 5., április 9., május 21.

Szeptember 10., október 15., november ..., december .....

A létszám változó volt – tavaly is. Talán az áprilisi Velencei-tó-körüli kirándulása volt a csúcs-létszám: 62 fő! Sára 2 évesen, a két nagy műtéten átesett Balázs pedig 67 évesen voltak a „szélsőértékek”.

A Jozsó által idézett, 1928-ban megjelent Szontagh Miklós-gondolatokból hadd' citáljak most én is:

„A turistaság nem időhöz, életkorhoz, naphoz, vagy politikához kötött divat, hanem a legtöbb élethivatás mellett valóságos szükséglet, gyógyszerköz, mely spontán hajlamainkból csaknem öntudatlanul fejlődött ki, s mint ilyen, mindenha fenntartja magát. A modernség, a technika folytán, mind szűkebb pályamederbe szorítottatik. ... A módszerüleg gyakorlott hegyjárás úgy vérképződésre, mint az idegéletre feltűnően jó hatással lesz és csakhamar vissza fogja adni a testnek a hiányzó rugékonyságot és a léleknek a frissességet, a kedélynek a nyugalmasságot.”

Aki vágyik a „testnek hiányzó rugékonyságot” és a „léleknek a frissességet” visszaszerezni, de nincs módja Jozsóval túrázni, viszont ráér péntek esténként, Budapesten vagy vonzaskörzetében lakik, s még női hölgy is – annak testét-lelkét Polinger Ági „rugékonyítja” és „frissíti” a Bokor-portán a Női Torna során. Ági üzenete: Lelkes törzstagokhoz mások is csatlakozhatnak.

Bokor Nagy Tábor

Kirándulásra, reggeli tornára, biciklizésre, előadásokra, meditációkra, szentmisékre, dumapartikra, karaokéra is még mennyi mindenre sor került az év legnagyobb Bokor-rendezvényén, a BNT-n.

A szervezőktől kaptam egy írásos beszámolót Kirány Náci tollából:
Címe: Bokor-nagy tábor, avagy a szent csőbehúzás és gyümölcsei...

A 2004-es KV arra gondolt, hogy egy közösséget kér fel a Tábor egybeszeretésére és ebből nagy huncutul csak azt szivárogtatta ki a Fiatalok IV (átlag életkor 51,5 év) közösség felé, hogy a Tábor szellemi programját szervezzük meg. A soproniak szokásos nagylelkűséggel a helyszínt biztosítják.

Én is hasonló huncutsággal ennek vállalására rá is vettem a közösséget: majdcsak megoldjuk ezt a rész-feladatot, hisz van rá egy év! Ezzel már nem volt menekvés, elindult a szent csőbehúzás: az egész Táborra vonatkozóvá bővült a felkérés.

Isten és a soproni tesók útjai kifürkészhetetlenek, de önfeláldozóak. Ugyanis a soproni helyfelajánlás meg kibővült igazi gazda minőségű szolgálatvállalássá.

Célunk volt: Harmóniakeresés sokféleségünkben. Ezt tettük a május 28-i szervezői asztalra, ahová Robi és Péter már felgyűrt ing ujjal jött, hogy a lehetőségeket összerendezzük. Minden program-tervnel arcok jelentek meg előttünk: ki milyen képet vágna ha... Ha úgy láttuk, hogy a többséget megajándékozza egy-egy program – és nem nagyon volt hasonló a korábbi táborokban –, akkor azt megpróbáltuk elhelyezni valahová a három napban. Olyan nagyot akartunk átölelni a Bokor meglévő és volt tagjai, valamint leendő tagjai köréből, hogy néha magunk is megmosolyogtuk naivitásunkat.

Azért születtek nagyszerű programok ebből: pl. baracskás „osztálytalálkozó” tanúságtétele, Bil miséje, homiliája és velünk ünneplése, Hang közösség lajosmizsei zenekarának szolgálata, Gromon Bandi meditációs vallomása...

Mivel a vízcsapból is kommuna folyik legalábbis rendalapító atyánk körül, hát meg akartuk mutatni, hogy lehet erre még egy lapáttal rátenni: átcsaltuk a pinkafőieket. A faluromantika helyett kapanyelet kínáló életformát, mint élhető élet példáját akartuk vonzóvá tenni. Egy régi autós kontra zöld hadállapotot egy zöld szívű autótechnikával akartuk szelídíteni. A media-mumust szerettük volna fülön fogható valós veszélyként megnevezni, hogy Istennek tetsző immunrendszerünk erősödjék.

A tömegiszonyban szenvedőknek határozott menekülési útvonalat jelöltünk ki a kápolna és az emlékszoba kialakításával. Az elfojtott erőszaknak is adtunk kiélési lehetőséget az ijjászattal és azzal, hogy gyötörhették a lovakat is...

Hát igen, utólag ki merem mondani szándékainkat, mivel végülis túléltek a szervezést is, meg álmainkat is. Sohasem fogom elfelejteni az önkéntes vállalásokat és a felkértek humorítását, hogy olyan társaság vagyunk, ahol mindenki akar valamit tenni egy-egy tábor sikeréért.

Akik nagyot tettek, azok a „soproni tesók”. Részükről Csizovszky Robit egészíti ki az elhangzottakat. ....

A BNT-n már vissza-visszatérő témánk volt Turiák Ildi, aki a László Kórház ágyát nyomta, és most is ott van – kemoterápiás infúzióra kötve. Ahogyan Gyurka bácsi írta, Ildi „hazakészülő testvérünk”. Betegségének – sok-áttétes rák – hírét én is Trásy Évától tudtam meg július elején. Éva hozott friss híreket és Ildi üzenetét:

„Az ember élete során rendkívül sokszor teszi a dolgát, de mintha homályban járna. Teszi, amit tennivalónak gondol, de tettei értelmét, értékét, a vele kapcsolatban lévőkben megbújó kincseket nem látja, legfeljebb reméli.

Olyan az életünk, mint egy szöttes visszája. Hogy a színe milyen lehet, azt csak sejtethetjük.

Aztán vannak nagy fordulatok: a nagy katarzisok, a halál közeli állapotok ilyenek. Ezt életem meg az elmúlt esztendőben.

Hosszan hátrítottam a szembesülést állapotommal. Végül pár nap, vagy inkább óra leforgása alatt drámai módon kellett szembenéznem a közeli elmúlással. Ettől kezdve a halál árnyéka borult rám.

Árnyéka? Sokkal inkább úgy érzem, hogy megvilágosító fénye fellebbenti a szöttes színét. Megmutatja, hogy milyenek vagyunk valójában, milyen vagyok én magam, milyen a Bokor.

Egészen más nézőpontból látok mindent és mindenkit. Megérték egy sor olyasmit, amit korábban nem. Értem és megértem az engem körülvevő testvéreket. Szépnek és értékesnek látom őket anélkül, hogy hibáinkat teljesen elfelejteném. A történéseket is el tudom fogadni. Nem gondolom, hogy bármi is pech, balszerencse, amit át kell élnünk.

Sose gondoltam, hogy az elmúlás közelsége ilyen békességet, pozitív szemléletet, megértő szeretetet kelthet az emberben.

Ha van aurám, azaz kisugárzásom, valószínűleg ennek a következménye. Ők is részesei lesznek annak a kincsnek, amit nekem ajándékoz az Isten.

Ha van körülöttem kör, akkor ez kapcsolja Istenben hozzám és egymáshoz az engem körülvevő barátokat – testvéreket.

Kölcsönösen ajándékot adunk egymásnak. Ők a szerető áldozatkész szolgálatot, én a magam megtapasztalt és belőlem feléjük áradó látást, békességet tudom adni.

Most is ezt szeretném felétek sugározni. Vegyétek észre és erősítsen meg benneteket az a sok érték, amivel megajándékozott bennünket az Isten. Vegyétek észre és becsüljétek meg a Bokrot, az Istennel való együttműködésünk, szerény befektetett energiánk magyszerű gyümölcsét.

Megköszönöm ennek az évnek ezt a látást, megköszönlek titeket.

BÜEK, azaz bízzuk újra életünket Krisztusra!”

Szolgalat-lehetőségek újra meg újra adódnak. Betegágy mellett vagy másként.

Az egyik legsajátosabb a Halász Bandi bácsi által 1985-ben elindított „Katolikus Alkoholistamentő Szolgálat”. És hogy mi mit terem? Ennek a szolgálatnak a gyümölcsként vagyunk ma itt, Jakus Ottó „házigazdaságával”, aki Bandi bácsi távozása óta, 2001-től kezdve a Katolikus Alkoholistamentő Szolgálat motorja.

A Szolgálat lelkigyakorlatai évekig Vincze Gabi-Bandi otthonában voltak a Táborhegyen. Tádé mindmáig a Szolgálat egyik legkitartóbb és legképzettebb munkatársa.

A jubileumi kiadványból csak címszavakat tudok idézni:

- lelkigyakorlatok Máriabesnyőn – egy évben 6 alkalommal, 3 napig tartó bentlakásos együttlét,
- Gamma GT önsegítő csoport – heti rendszerességgel; ma kb. 10 csoportba várják a kiutat keresőket,
- „Karitász”-mise - minden vasárnap, itt a Szent Erzsébet Karitász keretében,
- régiós lelkinapok,
- zarándoknapok Makkosmárián,
- felnőtt hittan, Biblia-csoport,
- pasztorális gondoskodás,
- ifjúsági csoport, női csoport,
- sportprogramok,
- házastársak hétvégéje és hozzátartozói csoport,
- tanúságtételek,
- ünnepségek, konferenciák, találkozók

Kell-e mondanom, hogy a Szolgálat vár és fogad elkötelezett segítőköt!? Sajnos egyhamar nem remélhető, hogy feladat nélkül maradnak!

Ahogy az sem, hogy ne legyen több nehéz helyzetben lévő, hajléktalan, éhes ember. Emlékeztek, néhány évvel ezelőtt szembesültünk azzal, hogy nem csak Indiában vagy Etiópiában, Paraguay-ban vagy Szomáliában vannak rászoruló, hogy bizony idehaza is. Ekkor született meg a Bokor, Hazai Rászoruló Alapítvány. Áts Bandi precíz könyvelése szerint a SZJA 1 %-ból 381 605 Ft érkezett. Sikeres pályázatról is beszámolhatunk: 270 000 Ft-t kapott az alapítvány a Bokor Nagytábor rászoruló nagycsaládosainak támogatására a Fővárosi Önkormányzattól, valamint a Mobilitástól. És ezen kívül többszázezer – vagy talán egymillió forintot is meghaladó – adomány is megjelent a számlán: Bokron belüli vagy csak a Hazai Rászoruló Alapítvány célkitűzéseivel szimpatizáló adakozóktól.

Több rászoruló kapott támogatást; ebben voltak közösségi testvéreink is, de voltak olyanok is, akiket valamilyen bokorbéli testvérünk ajánlott a figyelmünkbe.

Az Alapítvány bonyolítja már évek óta az egyik sokakat megmozgató programunkat, a hajléktalan-étetést. Erre 1 400 000 Ft-ot kértek a szervezők, s ezt oda is tudtuk adni nekik. Hogy mi történt ezzel a nem kevés pénzzel? Erről szólt Trásy Feri...

Nem mentünk el tehát a közvetlen közelünkben lévő rászorultság mellett, de nem feledkeztünk meg a 3. világról sem. Noha újra meg újra felvetődik baráti beszélgetések során, hogy Afrika talán sokkal nagyobb nyomorral küzd, mint Ázsia vagy Latin-Amerika, a Harmadik Világnak szánt adományaink döntő többségét változatlanul Cedric Prakash-hoz, az általa irányított iskola- és kollégium-hálózathoz juttatjuk el. Miért? Mert itt a személyes kapcsolat a garancia a lehető legjobb felhasználásra. Neki júniusban 17 800 Eur (4 456 408 Ft) támogatást küldtünk. Az év végén várhatóan kb 2,2 millió Ft támogatás gyűlik össze a bankszámlánkra. Ehhez adakozzunk-gyűjtögessünk még, és akkor idén legalább hasonló nagyságrendben tudunk adományt küldeni. (Cedric ittjártakor azt javasolta, hogy nyáron utaljuk át, egy-összegben az adományokat, mert akkor tudja a tanév elején jól megtervezni a felhasználását.)

Májusban (2-5. között) Cedric Prakash Magyarországon járt. Találkozott hivatali emberekkel és járt iskolákban, prédikált templomban és asztal köré ült baráti családokkal, házigazdálkodott körülötte a BOCS, a Bokor, a Háló... - vagy talán pontosabb lenne személyeket: Gyusztát, Cilkót, Gyurit említeni. Bisztrai Gyuri szólt személyes, ill. a sashalmiak élményeiről. ....

[előzetesen, háttéranyagként kaptam:

Cedric Prakash Magyarországon.

35.000 gyermek 140 kollégiumban várja, hogy Cedric Prakash élelmet, ruhát, tanulni valót szerezzen nekik. Fundamentalista hinduk és elvakult muzulmánok várják hogy Cedric elpusztuljon, s így nyugodtabban gyilkolhassák egymást. Cedric, az indiai keresztény honfitársuk bátor, kemény fellépésével, több pogromot előzött már meg. Megfigyelés alatt áll, terveit igyekeznek keresztülhúzni, útlevelét be akarják vonni. Nem üzenhette meg előre nekünk, hogy május elején módja lesz a Bokorral, azaz a magyar adományozókkal találkozni. Találkoztunk Vele május 3-án Budapesten a jezsuiták Jézus Szíve templomában, majd a Háló Egyesület belvárosi termében. Május 7-én pénteken a sashalmi fiatalokkal és a Harmadik Világ Alapítvány gondozóival találkozott.

4.000.000.-Ft adományról szóló levelet adtunk át neki, amit majd júniusban fogunk átutalni, amikor már visszatér Indiába. Szombaton reggel tovább utazott Európa más országaiba, majd az USA egyik egyetemén tart előadásokat, a vallások szerepe a konfliktusokban, témában. Cedric lelke jól van, egészséges. Szavai, 35 ezer gyerek érdekében hangzanak el. Kézfogásaiban az erő a szeretet a 141. kollégium létrehozásáért van jelen. Évtizedek óta név szerint imádkozik értünk, (Bokor közösség tagjaiért) mert tudja, mert felírta a nevünket. Írjátok fel valahova az Ő nevét: Cedric Prakash.]

Áts Bandi is azt írja: ha élménybeszámolót kellene tartani, számomra legemlékezetesebb beszélgetés velem a sashalmi közösségi házban volt. Itt láttuk azt a könyv méretű noteszt, ahol mindenki fel van jegyezve, akikkel kapcsolatot tart. A nevek mellett apró megjegyzések szerepeltek, nálam például mind a négy gyermekem neve, születési ideje, meg az, hogy én vagyok a „bank” az alapítványnál. Megtudhattuk tőle, hogy milyen családból származik, hogyan lett diákvezérből jezsuita pap, hogyan jutott az „Education Sponsorship Programme” vezetői székébe, s hogyan lett házfőnöke az ahmedabadi jezsuitáknak.

De ahogyan tudjátok, a HVA igyekszik nyitott szívvel és szemmel figyelni a fellelhető sok nyomorúságra:

A 2004 év végi cunami-katasztrófa sok-sok embert megmozgatott. Itt külön köszönet illeti Melindát és a pécsi közösségeket, akik külön is szívükön viselték ezt az ügyet. Ennek eredményeként támogatást küldtünk Sri Lankába Kőszeginé Rihmer Melinda ismerősének, aki a támogatásként küldött 1 400 EUR-ral (350 434 Ft) elszámolt. A beszámolója alapján azt mondhatjuk, hogy jó helyen és jól hasznosult az elküldött támogatás.

A testvérek megjelölt támogatásának hála Argentínába is tudunk támogatást küldeni Finta Lajos testvérünknek, eddig 250 813 Ft értékben adtunk neki támogatást, most karácsonykor további 100 000 Ft-ot küldtünk, de erről még nincs pontos adat, mert még nem érkezett kimutatás. A beszámolók alapján úgy látjuk, hogy jó vállalkozás volt argentinai szegényeket támogatni.

Egyébként pedig idén elkészült az alapítványaink honlapja www.bokoralap.hu címen elérhető, melyen olvashattok a HVA és a BHRA munkájáról naprakész információkat.

A szolgálat rengeteg arcot ölthet, rengeteg ruhát vehet fel... - és mindig lényeges, hogy testre szabott legyen: annak is, aki szolgál, meg lehetőleg annak is, akire éppen a szolgálat irányul. Ezek általában – a hajléktalan-étetéstől eltérően – nem „össz-bokros” programok. Csak éppen akik végzik, innen szívták-szívják magukba a küldetést, a reményt, a feladat-tudatot, az erőt. Önmagában erről ki lehetne tölteni egy órát, és még akkor is lenne, aki kimarad. Így csak példák:

Csiky Lajcsi küldi:

1. Ipolytölgyesi fogyatékosok nyaraltatása Albertirsán, július közepén egy hétig. A Fekrány közösség, valamint még néhány segítő Edittel (aki a főzést vállalta) végezte ezt a szolgálatot. Már sokadik éve szervezik ezt a táborát, a csapat jól összeszokott, az együtt végzett munkának óriási közösségépítő ereje van. Nemcsak a sérült gyerekek, hanem ők is nagyon jól érezték magukat.
2. Vegyes gyerektábor szerveztünk Pilisszentlélekre július első hetében, ahol a résztvevők főleg felső tagozatos gyerekek (19 fő) részben az iskolai hittanosaim, részben Bokorbeli

családok gyermekei közül kerültek ki. A táborral kapcsolatos összes feladatot „családi vállalkozásban” Edittel és a nagyobb gyerekekkel, valamint Editke vőlegényével végeztük. Jó volt visszatérni a régen jól „beimádkozott” plébániára, ahol oly sok csodálatos lelkigyakorlaton vettünk részt. Sokat emlegettük Gyuszi bácsit.

De a fenti, Lajcsi által megírt példák mellett sok további lehetne említeni, amikor ki-ki azzal szolgál, amihez ért, amire indítása van: Deli Jóska és barátai működtetik a fogyatékosokat segítő Teljes élet alapítványt, a Simonyi-lányok, Vincze Orsiék és mások összefogásából él a Bástya Gyermekszolgálat székesfehérvári központtal, ami nevelőintézeti gyerekeket és erdélyi rászorulókat nyaraltatott 2005-ben is. Fiataljaink egy csapata Szászvárosban volt a nyáron, hogy ott segítsen egy hétig.

Tádénak például a bábozáshoz adott tehetséget a Jóisten, így ő havi gyerekmiséket tart.

Botlik Dávid és Pálinkás Tomi gyalogolni bírnak és ismerik a természet, a táborozás szépségeit; ők vándortábor lehetőségét kínálták fel.

Mások a lelki kincseiket igyekeztek megosztani, sőt: kamatoztatni. Négy fiatal közösség szervezett közösen, de mások számára is nyitottan adventi liturgiát. Még arra is volt figyelmük, hogy minden héten más-más napon legyenek az elmélyülő esték, hogy mindenki találhasson számára – az egyéb órarendjeivel összefésülhető – napot.

Ezek közül jónéhány nem „kisajátíthatóan”, „explicit” Bokor-program. De itt nevelődött, itt táplálkozó testvérek adják tovább az itt megtanult, felszívott szeretetet a szolgálat, az adás „nyelvén”. Legyenek buzdítóink.

Szerencsések vagyunk, mert mindannyian lakunk valahol (tudomásom szerint). De mit teszünk a lakókörnyezetünkért? Leszünk-e ott is jelek? És összekötő erők? Van, aki igen. Olyannyira, hogy másokat is „magával ránt”. Pálinkásné Szeredai Orsi nem csak a családját rántotta magával, hanem egy falunyi „házat” a Haller utcában. Erről Mogyi villantott fel képeket.

Emlékeztek rá, évekkal ezelőtt a Bokorban is szlogen volt, hogy „kell egy ház”... egy porta, a Bokor-porta, melynek „hivatalos” gazdája a BOKKE, „személyes” gondnoka pedig Kovács Laci. Ő írja:

Ami a Bokor Portát illeti egész héten telt ház van. Alig tudok helyet szorítani egy-egy külön kívánságnak. Nagy meglepéssel használják hangos testvéreink (három csoport), egy skizofrén felnőtt csoport, egy egyetemista bokros csoport, egy külsős idegen nyelvi klub, egy talentum kör (bokorbeli vezetőkkel). Ezekon kívül természetesen itt folynak a saját rendezvények: alsós hittan, két katekumen csoport, mise, Ifjúsági Fórum, Filmklub, Női torna. Esetenként pedig KV lelkigyakorlat, BOKKE közgyűlés, éjszakai szállás vidékieknek stb. Örömmel állapíthatom meg, hogy a Porta önfenntartó. Köszönet a terembért fizetőknek, de legfőképpen annak a három-négy adakozó testvérnek, akik nem felejtették el máig sem a Sziklánál tett vállalkozásukat, és nem kis összeggel erősítik, hogy "kell egy ház"!

A BOKKE – a mi egészen civil társadalmunk egyetlen egyesületi formában jegyzett „formációja” – csendes-szívósan létezik. Elnöke, Véghné Ilkó Györgyi küldte az alábbi beszámolót:

A BOKKE égisze alatt benyújtott eredményes pályázatok gyerekek (életmód) és fiatalok (vándor) nyári táborozását segítették.

A „pedagógus-team” hamarosan elkészül egy tizenéveseknek szóló tananyag kidolgozásával, melynek címe/témája: 3E – Erőszakmentesség - Egészség (testi-lelki-szellemi) - Egyensúly (a média káros hatásai, a megelőzés. lehetőségei)

Az anyagot szeretnénk a bokke-honlapon elérhetővé tenni (természetesen ingyenesen), hogy minél szélesebb körben hozzáférhető legyen.

A honlap fejlesztéséhez szívesen fogadunk még segítőt.

A Bokorportán tartott Filmklub technikai színvonalát fejlesztettük (pontosabban folyamatban van) – aki nem hiszi, jöjjön el a vetítésekre!

A Bokor-portán tartott programok egy része zárt (pl. a katekumenátusnak állandó résztvevői vannak), egy része viszont nyitott, hívogató. Ilyen – a fent már említett Filmklub mellett – az Ifjúsági Fórum. Erről ketten is küldtek beszámolót.

Kovács Laci:

Az Ifjúsági Fórumon is eljött a váltás ideje. Kész röhej itt a Bokorban, hogy az ifjúsági misét kilencven év felé tartó testvérünk tartja, az ifjúsági fórumot pedig egy hetvenes pacák. Bármennyire is menők voltak valaha, nem biztos, hogy ma is azok. Pontosabban ma már igazán menők, csak éppen az örökkévalóság felé.

Szóval szeptembertől felkértem mindenre kapható ifjú titánunkat, Bajnok Danit, hogy egyéb elfoglaltságai (KV, ÉV, csoportok, no meg család, egy gyerek + még egy gyerek) mellé szervezze ő a Fórumot.

Az első találkozót ugyan átpasszolta nekem és Bercinek, de hát előfordul ennyi tennivaló közt, hogy az ember elszervezi magát. Végül decemberben be is indult a Fórum Dőry Pista szerepeltetésével.

A staféta-átadó után az átvevő, Bajnok Dani:

Alapvető változást nem tűztem magam elé, talán csak annyit, hogy igyekszem jobban "reklámozni" a Fórumot, hogy minél több Bokros és Bokor-közeli fiatalhoz eljusson a híre. Az összejöveteleken felkért előadók beszélnek egy előre megbeszélte témáról, és igyekeznek bevonni a résztvevőket is a beszélgetésbe. Remélhetőleg a továbbiakban sikerül elérni a résztvevők létszámának és aktivitásának emelkedését is.

No, az ifjúság igazán bőséges programokból válogathatott az idén. Mert hogy a sportprogramok is zömmel őket mozgatták meg:

Bokor-foci

Berci:

A Bokor-foci szervezése az utóbbi években kialakult hagyománynak megfelelően idén is kisebb, de inkább nagyobb bonyodalmakba ütközött, azonban egyre világosabbá válik számunkra, hogy a Jóisten nagy sportbarát lehet, az utolsó pillanatban mégiscsak lett pálya is, szép idő is. Jó volt újra látni a jólismert arcokat, régi nagy vetélytársakat, de sok volt az újonc csapat is, akiknek ez volt az első, de úgy tűnt, nem az utolsó Bokor-focijuk. Valahogy itt nem merültek fel a harmadik generáció lelkesedésére és használhatóságára vonatkozó kérdések, és ezen a területen talán a felnőttek is jobban kezelik a generációváltás problémáját: egyre több a

felnőtt-gyerek vegyescsapat, az Utolsó Mohikánok példamutatóan terelgetik, tanítgatják az utánpótlást. A mindenek feletti részvét mellett persze az eredmény is fontos volt, hosszú évek után a megifjodott fehérvári csapat szerezte meg a kupát, s ezzel kivívta magának a tavaszi forduló megszervezésének jogát (új hagyományt teremtünk, ezentúl ősszel és tavasszal is összemérjük erőinket). A dobogó két alsóbb fokára a tavalyi címvédő Vidámcsapat kétfelé osztott, de együvé tartozó csapata állhatott fel. Tavasszal, Fehérváron visszavágunk...

Bokor-kosár (febr.12.)

Dani:

A 2004-es BIZS-en kacsintottunk egymásra először Miklós Fruzsival, hogy az esslyegyenlőség jegyében Bokorkosárra is szükség van (a Bokorfoci mellett). A helyszín megszervezésének oroszlánrésze a Fruzsinak jutott, rám a csapatok összesorsolás, a szabályok megalkotása és a lebonyolítással járó hoppmesterkedés maradt. Ha jól emlékszem 10 fiúcsapat és 7 lánycsapat (!!!) gyűlt össze, és vívott igen izgalmas tornát egy fehérvári iskola tornacsarnokában. Azt hiszem, az első Bokorkosár nagyon jól sikerült, remélem 2006-ban is sikerül megcsinálni. (Már dolgozunk rajta.)

Vadonatúj rendezvény volt 2005-ben a Bokor-bál, ill. bizonyos tekintetben a Sylvester Gimnáziumban éveken keresztül tartott Bokor-bulik kitejesedése.

A bulik kezdetben még intenzív szülői „anyáskodással” indultak, aztán mind önállóbbá lettek a résztvevők. De a felnövő ifjak sokat köszönhetnek Kéry Magdinak, Springer Katinak.

Budapesten volt buli április 15-én. Ehhez kapcsolódva, de a korábbi bulikra is visszagondolva Magdi impozáns névsort állított össze a „beszállítókról”.

A Bajnok, a Botlik, a Benyhe, a Mészáros, a Kiss-családok ifjú tagjai sokat adtak ezekbe a programokba.

Viszont felmerült az igény, hogy legyen program ne-csak-mindig-Budapesten. Megjelent a meghívó: november 12-13-ára, Pécsre.

Köszegi Mátyástól egy igen frappáns írásbeli beszámoló érkezett:

Az egész azzal kezdődött, hogy a BIZS-en a Júlia elvállalta a BIB szervezését: ő tehát az agy, a láthatatlan kéz. Minden másban a Dalma és más lelkes pécsi és pesti fiatalok segítettek neki, én csak a zenei fellépőket hoztam (köztük jómagamat is.) Mit tehetek? Írhatok egy receptet, amely az első BIB-re vonatkozik, talán haszna lehet belőle az embernek más programok szervezésénél (csak egyes összetevőket kell megváltoztatni):

1. Végy sok barátot, akiről tudod, hogy segítenek neked!
2. Keress egy helyszínt, ahol szívesen látnak! – ez a legkényesebb összetevő: sok probléma adódhat, ha nem megfelelően készítjük elő.
3. A helyszínt tisztítsd meg a szennyeződésektől (úgy ahogy), majd hívd meg a vendégeket!
4. A tálalás kezdeténél vonultass fel táncos lábú pincéreket!
5. Fűszerként kellemes jazz zene is szólhat.
6. Az est fénypontjaként adj mindenkinek egy kukoricaszemet! (tombola)
7. A lakmározás sokáig is eltarthat, várd meg, míg a BIB kihűl, aztán térj te is nyugovóra!

Ilyen egyszerű. Az, hogy a BIB milyen finomra sikerül, az nagyban függ a meghívott vendégektől. Nekem (és még sok más embernek is) nagyon ízlett.

Szóbeli kiegészítés... Matyi...

A recept adott – ld. fenn –, lehet alkalmazni!

Nevében is hordja a generációs megjelölést Bokor Ifjúsági Színpad

Rövid, de általunk is élvezett múltjunktól Berci a következőket írta:

A Bokor Ifjúsági Színpad ötlete a 2004-es BIZS-en fogant, s az elképzelések hamarosan meg is valósultak, jelentkező is akadt, darab is, így pontosan egy éve megtarthatuk országos premierünket, Karinthy Bűvös szék című darabját bemutatva. A sikert gyakorlatilag máig nem tudtuk feldolgozni, engedtünk a visszatapsolásnak, és a Nagytáborban újra előadtuk a darabot, azóta pedig makacsul hallgatunk, félünk bármi újba kezdeni, mert úgy érezzük, nagyon magasra került az a bizonyos lécz. Eddig húzhattuk az időt, most a Bokor Újév szervezői nekünk szegezték a kérdést, vállalunk-e előadást vagy sem, nem lehetett mit mondani... Szerencsére találtunk alkalomhoz illő darabot, a szerző neve is szavatolja a darab nívóját, a többi rajtunk múlik... – MAJD DÉLUTÁN

Az irodalom mellett persze a zene sem maradt ki a művelt művészetek közül:

Zenei fesztivál – szept. 17., Székesfehérvár

Kristóf röviden beszámolt

[Írásos háttéranyag: :

Személyes élményeimet tudom leírni. Előző este éjszakába nyúlóan próbáltunk Fehérváron. Az egyik számunknak a refrénje csak akkor született meg, így egy kissé bizonytalanok voltunk, hogy meggyőzően elő tudjuk-e adni. Másnap reggel korán kelés, még egy utolsó próba, szöveg véglegesítés, aztán nyomás a helyszínre, ahol már egész szépszámú társaság tevékenykedett.

Részemről a szervezésből a „rajtsorrend” volt az egyetlen, ami már előző nap elkészült. Nem kellett volna, ugyanis a sashalmiak, akiket én első fellépőnek gondoltam, a lassú közlekedés miatt (hatalmas eső volt aznap) csak kezdés után pár perccel futottak be. Addig próbáltam szóval tartani a népet... hát én nem éppen erről vagyok híres... na, végül hosszú, kínos összevissza beszélésem után végre elkészültek, és én is úgy éreztem, most már minden menni fog. Ment is, mint a karikacsapás, ezért külön nagyon nagy köszönet jár Cserta Gábornak és Balázsnak, akik a hangosítás – szerintem – idegölő munkáját látták el.

Számomra a Zenei Fesztivál egyik legfőbb célja az volt, hogy egymás zenéit megismerhessük. Az elhangzott számok közül szinte csak azokat ismertem, amelyekben játszottam is, így ez a cél fényesen teljesült. A felvételt azóta is sokszor meghallgattam, tanulgom róla mások dalait.

Nem tudom, a többi résztvevő hogy volt vele: nekem kellett a Zenei Fesztivál – mint „ürügy” – arra, hogy a próbákon vegyek részt. Ha nincs, sohasem próbálok sem Harmat Dáviddal, sem a Bástyával, de bizony még a családdal sem! A próbák pedig nem csak a zeneiséget fejlesztik, hanem a barátságokat is.

Mint minden fellépés során, így itt is bőségesen nyílt alkalom a saját teljesítményemet értékelni, kritizálni. Ez azonban csak arra sarkall, hogy – csakazértis! – jövőre jobban sikerül! Hogy a krimi se maradjon ki a nap eseményei közül, arról a győri csapat gondoskodott. A már említett felhőszakadásban ugyanis egyik autójuk útközben beborult az árokba. A hajmeresztő balesetet szinte sértetlenül úszták meg, azonban nem tudták felvenni velünk a kapcsolatot. Mi szegényebbek lettünk egy zenei-, ők gazdagabbak lettek egy Isten-élménnyel. Remélem, a következő Fesztiválon már mindannyian mindkettővel gazdagodhatunk!]

Ezekről a programokról szinte mind – akár többek tollából is – olvashattunk az év során a Tájékbán. A Simonyi Gyusza alapította, évikig Csire Feri által gondozott, most pedig már évek óta Bajnok Kristóf és Vincze Orsi által kezünkbe-gépünkre küldött tájékoztató 2005-ben a 15. évét „élte”. Életünk, napi „történelmünk” hű tükre hónapról hónapra ez a 4-6-8 oldal.

Előfordulnak azért néha „balesetek”:

Hónapról hónapra együtt csináljuk Orsival a Tájékot, írta Kristóf. Ez a tevékenység valahogy mindig az utolsó éjszakába nyúlik, nem tudom, hogyan. Már nem emlékszem, hogy melyik hónapban történt, hogy az éjszakai munka után - kellően agyhalott állapotban - átadtuk Nácinak a "pakkot", amit Náci gondolkodás nélkül továbbadott a nyomdásznak. Abban a hónapban a Tájék 6 oldalas volt. Mi - fő a pontos tájékoztatás - a Gyökér számára mellékelünk egy aktualizált listát arról, hogy a Gyökérből ki, kiknek számára hány példányt vihet el. Ezek után, gondolom, el tudjátok képzelni, mi történt. Igen, a nyomdász ezt az összesítést hozzáadta a Tájék 6 oldalához, így mintegy 150 példányban készült el a Gyökér által Tájékkal ellátottak listája. Ha ezt 20 évvel ezelőtt a III/3-asok tudták volna! (Bár lehet, hogy tudták...)

Beletelt néhány órába, amíg a felesleges oldalt mindenholnan levagdostuk...

A Tájékot sokan írják, a Napló és a Koinónia Gyurka bácsi „műhelyéből” kerül ki.

Ide enged bepillantást Faragó Feri beszámolója:

A Koinónia szerkesztősége Budapesten a Városmajor u. 47/b. szám alatt a II. emelet 3-ban található. Ami a személyi feltételeket illeti (humán erőforrás) a szerkesztőség egy fő nyugdíjas korú főszerkesztőből (Bulányi György) és egy szintén a nyugdíjkorhatárt már elért nyelvi-helyesírási lektorból (Kovács Terézia) áll. A csapat munkáját segíti még egy főállású gyógyepedagógus, ki természetesen ezen végzettségével nem a szerkesztői team lelki tevékenységeit kívánja menedzselni, hanem ez inkább történelmileg alakult így.

A külső munkatársak - Bajnok Dani, Király Náci - arról gondoskodnak, hogy a nyájas olvasó idejekorán megkaphassa kedvenc lapjának megfelelő számú példányait, és azt szintén időben eljuttathassa kedvenc közössége még-kedvencebb tagjainak is.

Ami a tárgyi, infrastrukturális feltételeket illeti, az a fent említett ingatlan kb. 25 m² -es dolgozószobáját jelenti, amit a főszerkesztő a Költségvetési és Államháztartási Törvény, valamint az Adózásról szóló jogszabályok idevonatkozó rendelkezése értelmében díjmentesen bocsát a Szerkesztőség részére. A tárgyi feltételekhez tartozik egy IBM, Pentium II. 123 Mhz. személyi számítógép is, melynek eseti rendszergazdai felügyeletét Vágúlyhelyi Ferenc látja el. A menet közbeni lefagyásokat, fájl sérüléseket a fent nevezett főszerkesztő kézzel írt módszerrel igyekszik elhárítani. A tárgyi feltételekhez tartozik még egy asztali lámpa, mely az előírásoknak megfelelően egy 40 wattos energiatakarékos égővel üzemel.

Hónapról hónapra maroknyian gyűltünk össze Kovács Laci, kiválóan elkészített szendvicsei körül, hogy tervezzük a XVI. Évét „élő” Érted vagyok kéthavonta megjelenő számait. A főszerkesztő és főfordító (de hozzátehetem: főstilizáló, főkorrektor stb.) Gromon Bandi egy versidézetet küldött mai találkozásunkra:

*"Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szírmát kí nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezön járnak,
A virágban hád gyönyörködjenek."*

(Reményik S.: Akarom)

Az, hogy a lap eljut határainkon belül és túl sokakhoz, jórészt Demeczky Jenő munkája, aki az elmúlt őszen kiváló munkatársakat kapott: szeptemberben a Rauscher-lányok, novemberben pedig Dénes Klári és Trásy Éva segítettek a csomagolásban.

Kiadványaink sorában ott van még a KD, a Reflexiók melléklet, meg a Lélekváró. Míg az előbbiekre – sajnos – évek óta egyre kevesebben írnak, addig az utóbbi közel 100 napjára több tucat testvér osztja meg egymással a gondolatait.

A gondolat-megosztásnak talán kevésbé strukturált, de technikailag – legalábbis az Internet-közelében élők számára – egyszerűbben kezelhető formája a Bokorlista, melynek Trásy Feri az adminisztrátora. Hangsúlyozom: adminisztrátora és nem moderátora.

Hogy mit üzent a listán lévőknek és még nem lévőknek? Íme:

Jó volna, ha több információ, ill. értékes anyag jelenne meg rajta, és a szurkálódások meg teljesen eltűnnének. .... Talán majd változik a helyzet. Én reménykedve várom a változást.

Alakultatott az elmúlt évben Bokor-honlap-nak elképzelt valami. Most a Bokor Portál terveződik.

A sok-sok kisebb-nagyobb téma végére hagytam két elmélyültebbet: a BIZS-t és a KVT-t. Az előbbi a harmadik generációnak, az ifjúságnak igyekszik évről évre iránymutató-iránymeghatározó találkozója lenni, az utóbbi pedig a korábbi KDT (Közös Dolgaink Tanácskozás) után kifejezetten a Közösség Vezetők Találkozója kívánt lenni.

BIZS Váralja, április 29. és május 1. (péntek–vasárnap)

A 2005. évi BIZS fő szervezői Bóta Péter, Bachraty Zsófi és Király Árpád voltak, a legnagyobb „tartalom-szolgáltatók” pedig Vincze Péter és Mészáros András.

Volt benne gondolatébresztő esti mese, közösségépítő szituációs játék, dizi és szentmise, aktivitást igénylő sportprogram és aktivitás váró – legalábbis remélő! – „vállalkozási börze”.

[háttéranyag: Dani:

A friss levegőjű, kies ifjúsági táborban péntek estére kb. 70-80 fiatal gyűlt össze – jó részük közösségbe járó Bokor-tag, ám szép számmal akadtak „szimpatizánsok”, barátaik hívására érkezett érdeklődők is. A szervezők (Bóta Péter, Bachraty Zsófia, Frank „Sitya” Tamás) idén is megtették minden tőlük telhetőt annak érdekében, hogy az egybegyűltek számára kellemes közös élmény legyen az együtt töltött néhány nap. A tavalyi BIZS-zsel ellentétben az időjárás ezúttal igencsak kegyes volt hozzánk, a hűvös éjszakákat leszámítva mindvégig nyáriasan meleg időben volt részünk.

Az első nap estéjén – a regisztrációt, az elvackolódást és a megkésített vacsorát követően – Vincze Péter gondolatébresztőjét hallgattuk meg. Az előadó nem kímélte kicsiny Bokrunkat, hanem igyekezett megfogalmazni azokat a neuralgikus pontokat, amelyeken a fiataloknak változtatniuk kell: az idősebbek elvárásaihoz, a családhoz, a felismert eszményekhez meg kell találnunk a megfelelő hozzáállást.

A szombati nap alkotta a BIZS gerincét: ekkor került sor Mészáros András szituációs játékára a közösségekről, illetve délután ennek közös kiértékelésére, és az idejű vállalásaink

megfogalmazására. A szituációs játékban kb. 6 fős csoportokban adtuk elő (az instrukcióknak megfelelően), hogy miképpen alakul ki egy meghatározott karakterekből álló baráti társaság, és ez a társaság hogyan válhat keresztény kisközösséggé, miközben különböző konfliktushelyzetekkel (antiszociális tag, új tag érkezése, stb.) szembesül. A játék mindenkit megmozgatott, a rögtönzött jelenetek egyszerre voltak mulatságosak és mély értelműek az előadóknak és a nézőknek egyaránt. A szituációs játékot ebéd követte, amely után néhányan hűvös helyre húzódtak egy kis délutáni ejtőzéshez, míg mások a foci pályán „gyűjtöttek erőt” a folytatáshoz. Délután kiértékeljük Mészáros Andris játékát, majd rátértünk az idei év ifjúsági vállalásainak tárgyalására, amelynek keretében mindenkinek lehetősége volt kifejtene, hogy milyen feladatokat vet fel a következő esztendő (netán a hosszabb távú jövő), és hogy ezeknek megszervezését, lebonyolítását illetve az ezekben való segédkezést ki vállalja. A vacsora után az EX zenekar adott koncertet a BIZS vájt fülű közönségének a foci pályán. A koncert után kisebb-nagyobb csoportokban beszélgettünk, ki-ki a maga módján értékelve az aznapot, majd a lelkes ifjúság zenés-táncos mulatságot csapott a tábor nagytermében. (E sorok írója ekkor már az igazak álmát aludta...)

Vasárnap délelőtt Mlecsenkov Angel (Öcsi) tartott nekünk szentmisét, amely méltó és lelkesítő zárása volt a BIZS-nek. A mise utáni percek-órák a szomorú-vidám búcsúzkodás jegyében teltek. Ki vonattal, ki autóval vágott neki a hazavezető útnak, ám azt hiszem, mindannyian azzal az érzéssel távoztunk, hogy jó volt együtt lenni a barátokkal, a tágabb közösséggel.

Eddig a száraz tények. De vajon ki mennyire volt megelégedve azzal, amit idén Váralján kapott? Mindenki másképp viszonyul e kérdéshez. Elegendő-e, ha mindenki (vagy legalábbis a résztvevők túlnyomó része) úgy utazik haza, hogy jól éreztük magukat együtt? Kell-e ennél több egy Bokor Ifjúsági Zsinathoz? Egyáltalán, megfelelő szó-e a „zsinat”? Vagy beszéljünk inkább Ifjúsági Találkozóóról? Kinek mennyire voltak tartalmasak, előremutatóak azok a programok, amelyek tartalmat voltak hivatottak közvetíteni? Ilyen és ehhez hasonló kérdések merültek fel bennünk a BIZS 2005 értékelésekor.

Azt gondolom, szükséges, hogy egy Bokor Ifjúsági Zsinat több legyen, mint néhány jó hangulatban együtt töltött nap. Azt gondolom, nem baj, hogy zsinatnak hívjuk. Bár a zsinat szó a magyar nyelvben elsősorban egyházi gyűlést jelent – és a Bokor, mint tudjuk szerencsére nem egyház –, a szó eredeti jelentése (szünodosz ‘összejövétel, találkozás’ = szün ‘együtt, össze’ + hodosz ‘út’) nem hordoz semmi szégyellnivaló árnyalatot. Mégis, a zsinat hozzáad valamit a találkozáshoz: összekapcsolja azt a kereszténységgel. A keresztény ember tenni akar valamit Isten Országáért. A Bokor Fialtjai, akik Ifjúsági Zsinatra gyűlnek össze, tenni akarnak valamit Isten Országáért, a Bokorért, a másik emberért. A BIZS feladata, hogy erre indítson az együttlét, a „buli” örömeivel is.

Volt-e valami gond az idei BIZS programjaival? Szerintem nem. Szerintem mind a gondolatébresztő, mind a szituációs játék jó volt – csak éppen elmentek egymás mellett anélkül, hogy kapcsolódtak volna egymáshoz. Tanulság a 2006-os BIZS számára: a gondolatébresztőnek és a „fő előadásnak” együtt kell zengenie, összhangzatot kell alkotnia. Ezeknek kell előkészíteniük a vállalásokat, azt a programpontot, ami a BIZS-t zsinattá teszi, azaz többé, mint pusztá összejövétel. Mert mit ér minden okoskodás, ha nem szülnék kézzel fogható cselekedeteket?

Számomra tavaly is, idén is a szombat délután, a vállalások megbeszélése volt a BIZS legfontosabb (legmeghatóbb) része. Úgy érzem, a Bokor harmadik nemzedékében megvan az erő is, a szándék is, hogy tegyen valamit. A szervezésen is múlik, hogy ez mennyire hatékonyan nyilvánul meg. Fontosnak tartom azonban megjegyezni lemaradásunkat a karitás területén. Úgy tűnt, sokan támogatják elvben azt, hogy karitászmunkát végezzenek, ám nem tolongunk, ha egészen konkrét (és sokszor bizony nem könnyű) feladatokat vázolnak fel nekünk. Be kell ismernünk, hogy többségünk számára nem életforma a karitászkodás, a másik ember felé fordulás, a másik ember tevékeny segítése. Az a kérdés, hogy ez a felismerés mire sarkall minket: hagyjuk az egészet a csudába? Hiszen ha „én nem vagyok karitászkodó típus”, akkor minek foglalkozzam az egésszel? Nem! Ha nincs bennünk igény a másik segítségére, azt nem nyugtázhatjuk rezignáltan, hanem változtatnunk, változnunk kell! Ha nincs igény, akkor teremtünk igényt rá! Jézus tanításának leköpése lenne, ha a hajlandóság hiányát tudomásul véve kijelentenénk, hogy nem kell karitászkodnunk.

Számomra egy kérdés maradt: hogyan ébreszthetjük fel az igényt, a hajlamot a másik felé fordulásra, a karitás életformává tételére? A jövő évi BIZS-nek erre a kérdésre kell megpróbálnia választ találni.]

KVT = Közösség Vezetők Tanácskozása 2005. ápr. 16.

A KVT három éves múltja sok és nagy erőfeszítést takar. Célja a közös nevező keresése volt. Azt hiszem minden ellenkező hang ellenére sikerült az elvi tisztázás bokorprofil ügyben, sikerült rendezni sorainkat közösségvezető és képviselő ügyben, és sikerült közös nevezőre jutnunk számos kérdésben, ami arra vonatkozott, hogy kik vagyunk és mit akarunk.

Több hónapos előkészítés, többszöri írásbeli gondolat-csere után áprilisban (a segítőkkel együtt) kb. 80-an vettek részt a Szemere utcai iskolában tartott megbeszélésen, melynek keretében hat szekcióban három téma került – alapos előkészítés után – megbeszélésre:

- a) Gyermekünk bokorbeli jövője
- b) Lelkigyakorlataink és a lelki-vezetés
- c) Karitás

A megbeszéléseknek a KV-tagok által jegyzetelt, magnóról is visszahallgatott, nagyon alaposan elkészített összegzései olvashatóak a tavalyi KD-kötetben.

Újdonsága volt a programnak, hogy legfőképpen Bóta Tibor jóvoltából, alkalmi „katakombali kápolna” került kialakításra az iskola pincéjében. Ki-ki visszahúzódhatott ide hosszabb-rövidebb időre, hogy közös dolgainkról ne csak „agyaskodjunk”, hanem – némi képzavarral – „lélekben is füleljünk”.

Az elmúlt évben Bisztrai Gyuri és az ő sodrása olyan hatalmas anyagot halmozott föl a következő KV-nak a gyakorlati tennivalókból, hogy ember legyen (pontosabban KV legyen) a talpán, aki mindazt megvalósuláshoz segíteni tudja és akarja. Márpedig akarja. Többek között a február végi idejű KVT-n.

Az évet végigszolgált két, egymást váltó KV. Köszönet az ő, általában idegörlő és egyáltalán nem látványos-hálás munkájukért!

[Vetített képes előadásként elhangzott 2006. január 7-én. A fenti szöveg csak bázisát képezte a szóbeli tájékoztatónak.]